

แนวทางการป้องกันความเสี่ยงในการออกกลางคันของเด็กและเยาวชน ในเขตพื้นที่การศึกษาจังหวัดนครสวรรค์*

นันทวัช นุนารต¹

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาแนวทางการป้องกันความเสี่ยงในการออกกลางคันของเด็กและเยาวชนในเขตพื้นที่การศึกษาจังหวัดนครสวรรค์ กระบวนการวิจัยประกอบด้วย 2 ขั้นตอน คือ 1) ศึกษาปัจจัยเสี่ยงที่ส่งผลต่อการออกกลางคันโดยการสอบถามจากกลุ่ม 382 คน ด้วยแบบสอบถามแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ วิเคราะห์ข้อมูลด้วยสถิติพื้นฐาน ได้แก่ ความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 2) นำเสนอแนวทางการป้องกันความเสี่ยงในการออกกลางคันของเด็กและเยาวชนในเขตพื้นที่การศึกษาจังหวัดนครสวรรค์ โดยการจัดสนทนากลุ่มโดยผู้เชี่ยวชาญจำนวน 7 คน

ผลการวิจัยพบว่า ปัจจัยเสี่ยงที่ส่งผลต่อการออกกลางคันของเด็กและเยาวชนในเขตพื้นที่การศึกษาจังหวัดนครสวรรค์ โดยภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง ซึ่งอันดับสูงสุด ได้แก่ ปัจจัยเสี่ยงด้านผู้เรียน รองลงมาคือปัจจัยเสี่ยงด้านสังคมและสภาพแวดล้อม ปัจจัยเสี่ยงด้านครูและสถานศึกษา และปัจจัยเสี่ยงด้านครอบครัว ตามลำดับ

ส่วนแนวทางการป้องกันความเสี่ยงในการออกกลางคันของเด็กและเยาวชนในเขตพื้นที่การศึกษาจังหวัดนครสวรรค์ ประกอบด้วย 4 ด้าน ดังนี้ 1) ด้านครอบครัว ควรส่งเสริมเด็กและเยาวชนมีรายได้เสริมระหว่างเรียน ให้ความรู้เรื่องการบังคับใช้กฎหมายการศึกษาภาคบังคับ และมีการประชาสัมพันธ์ให้ผู้ปกครองเห็นความสำคัญของการศึกษามากกว่าเดิม 2) ด้านครูและสถานศึกษา สถานศึกษาควรจัดให้มีนโยบายติดตามและเฝ้าระวังเด็กและเยาวชนที่ขาดเรียนบ่อยๆอย่างจริงจังเป็นรูปธรรมและเป็นระบบอย่างต่อเนื่อง มีการอบรมครูเพื่อทำหน้าที่ครูที่ปรึกษาและครูแนะแนวอย่างสม่ำเสมอ 3) ด้านผู้เรียน ควรส่งเสริมการสอนซ่อมเสริมให้กับเด็กและเยาวชนที่มีผลการเรียนต่ำ เน้นการใช้สื่อการสอนที่หลากหลายตามความเหมาะสมของระดับชั้น และอบรมให้เด็กและเยาวชนได้รู้จักป้องกันการมีบุตรก่อนวัยอันควรและความสัมพันธ์กับเพื่อนต่างเพศ และ 4) ด้านสังคมและสภาพแวดล้อม ส่งเสริมการจัดสื่อการเรียนการสอนให้กับโรงเรียนอย่างเพียงพอ ร่วมมือกับทุกฝ่ายในการดูแลช่วยเหลือนักเรียนอย่างทั่วถึงรวมถึงผู้ปกครอง ผู้นำชุมชน และชุมชนเอง

คำสำคัญ: ปัจจัยเสี่ยงในการออกกลางคัน, เด็กและเยาวชน, สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาจังหวัดนครสวรรค์

* งานวิจัยนี้ได้รับทุนจากสำนักงานคณะกรรมการการวิจัยแห่งชาติ ปี 2558

¹ อาจารย์, ภาควิชาเทคนิคการศึกษา สาขาวิชาเทคโนโลยีและนวัตกรรมทางการศึกษา คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์,

E-mail: nuntawatnuntart.nn@gmail.com

Preventing the Risk of Dropping out of Children and Youth in the Educational Area, Nakhon Sawan Province*

Nuntawat Nunart¹

Abstract

This research aims to study Risk factors and ways to prevent the risk of dropping out of children and youth in Nakhon Sawan Educational Service Area. It consists of two phases: 1) To study the risk factors affecting on dropout rate of children and youth from the sample group of 382 people. The tools used to collect the data in this study are questionnaires with five levels of rating scale. Data were analyzed by basic statistics method as frequency, percentage, average and standard deviation. 2) To propose the school dropout risk prevention guidelines of youth and children in Nakhon Sawan Educational Service Area by setting a discussion of the focus group of seven specialists.

The research found that risk factors that can affect the dropout rate of children and youth in Nakhon Sawan Educational Service Area is prospectively at a middle level. The highest risk factors were on learners, social and environmental factors and school and teachers factors respectively.

And the school dropout risk prevention guidelines of youth and children in Nakhon Sawan Educational Service Area family risk factors consist of four aspects: 1) Family conditions: Schools should encourage children and youths to do a part-time job to earn extra income while studying and should instill the children about the knowledge of compulsory education law enforcement. 2) Teachers and schools conditions: Education policy should provide for monitoring and surveillance of children and youth who frequently wake absences conscientiously as a materialistic and systematic process. 3) Learners conditions: The school should encourage students to retest for children and youth with low academic performance. Emphasize on teaching with a variety of media appropriated to a variation of classrooms. Instill children and youth of teen pregnancy awareness. 4) Social and environmental conditions: Schools should provide teaching materials adequately and cooperate with all parties to aid students, parents, community leaders and the community.

Keywords: Preventing the Risk of Dropping out, Children and Youth, Educational Area, Nakhon Sawan Province

* This Research Project is Supported by National Research Council of Thailand, 2015

¹ Lecturer, Faculty of Education, Nakhon Sawan Rajabhat University, E-mail: nuntawatnuntart.nn@gmail.com

ความสำคัญและปัญหาการวิจัย

พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ.2542 และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ.2545 หมวด 2 สิทธิและหน้าที่ทางการศึกษา มาตรา 10 กำหนดไว้ว่าการจัดการศึกษาต้องจัดให้บุคคลมีสิทธิและโอกาสเสมอกันในการรับการศึกษาขั้นพื้นฐานไม่น้อยกว่าสิบสองปีที่รัฐต้องจัดให้อย่างทั่วถึงและมีคุณภาพโดยไม่เก็บค่าใช้จ่าย (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ, 2546, น.4) นั่นก็หมายความว่า เด็กที่อยู่ในพื้นแผ่นดินไทยทุกคนจะได้รับการศึกษาขั้นพื้นฐานอย่างน้อย 12 ปี จึงเป็นหน้าที่ความรับผิดชอบของสถานศึกษาหรือหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ต้องรับเด็กในเขตบริการหรือเด็กในความรับผิดชอบที่มีอายุย่างเข้าปีที่เจ็ดให้ได้เข้าศึกษาในสถานศึกษาภาคบังคับทุกคน และเมื่อเด็กได้เข้าศึกษาแล้วต้องพยายามให้เด็กศึกษาเล่าเรียนจนจบการศึกษาภาคบังคับและได้ศึกษาในระดับที่สูงขึ้นต่อไป แต่ปัญหาที่เกิดขึ้นในทุกยุคทุกสมัย คือมีเด็กส่วนหนึ่งศึกษาเล่าเรียนไม่จบการศึกษาภาคบังคับเนื่องจากการออกกลางคัน แม้ทุกภาคส่วนและให้ความสำคัญกับการขยายโอกาสและการส่งเสริมด้านการศึกษาแก่เด็กและเยาวชนแล้วก็ตาม

การออกกลางคันเป็นตัวบ่งชี้ที่สำคัญที่ไม่อาจมองข้ามไปได้ เพราะผู้เรียนที่ออกกลางคันต้องประสบปัญหาคุณภาพชีวิตของตนเอง ก่อให้เกิดผลเสียต่อสังคมและประเทศชาติในอนาคต (สำนักงานปลัดกระทรวงศึกษาธิการ, 2540, น.1) เมื่อศึกษาข้อมูลผู้เรียนที่ออกกลางคันในระดับประถมศึกษาถึงระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ปีการศึกษา 2548-2552 ของสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน พบว่าจำนวนผู้เรียนออกกลางคันมีแนวโน้มเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่องในทุกปี ทั้งนี้สาเหตุสำคัญของการออกกลางคันของผู้เรียนในปีการศึกษา 2552 ส่วนใหญ่มีสาเหตุจากการอพยพตามผู้ปกครอง คิดเป็นร้อยละ 18.00 ของจำนวนผู้เรียนออกกลางคันทั้งหมด รองลงมาสาเหตุจากปัญหาครอบครัวและปัญหาในการปรับตัว ร้อยละ 12.78 และ 10.21 ตามลำดับ อย่างไรก็ตามยังมิประเดิมสาเหตุการออกกลางคันที่น่าสนใจคือสมรสแล้วซึ่งมีสูงถึง 3,259 คน คิดเป็นร้อยละ 6.58 ของจำนวนผู้เรียนออกกลางคันทั้งหมด เนื่องจากเด็กที่อยู่ในระดับการศึกษาไม่เกินมัธยมศึกษาตอนปลายซึ่งตามเกณฑ์จะมีอายุสูงสุดอยู่ในช่วงประมาณ 18 ปี เด็กในช่วงวัยนี้จึงถูกคาดหวังว่าน่าจะยังต้องอยู่ในระบบการศึกษา นอกจากนี้ยังมีการออกกลางคันในกรณีอื่นๆ ที่ไม่ได้ระบุสาเหตุที่ชัดเจนจำนวนมากถึง 19,205 คน หรือร้อยละ 38.75 ของจำนวนผู้เรียนออกกลางคันทั้งหมด จึงเป็นประเด็นน่าสนใจว่ามีความจำเป็นจะต้องจำแนกสาเหตุที่แท้จริงของการออกกลางคันให้ละเอียดลงไปหรือไม่ เพื่อประโยชน์ในการจัดการกับสถานการณ์นี้ในอนาคต (สำนักงานปลัดกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์, 2554, น.14-16) ในส่วนของสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาจังหวัดนครสวรรค์ ประกอบไปด้วย 15 อำเภอ แบ่งออกเป็น 3 เขตพื้นที่การศึกษา พบว่าในปีการศึกษา 2552 มีผู้เรียน 114,976 คน ออกกลางคัน 1,088 คน จัดอยู่ในอันดับที่ 15 คิดเป็น

ร้อยละ 0.95 ของจำนวนผู้เรียนออกกลางคันทั้งประเทศ (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน, 2553, น.39)

จากข้อมูลดังกล่าวจะเห็นได้ว่าจังหวัดนครสวรรค์มีจำนวนผู้เรียนออกกลางคันอยู่ในอันดับต้นๆ ของประเทศ นับว่าเป็นปัญหาที่สำคัญในการจัดการศึกษาให้ปฏิบัติตามจุดมุ่งหมายในตามพระราชบัญญัติ การศึกษาแห่งชาติ ด้วยเหตุนี้ ผู้วิจัยจึงสนใจศึกษาปัจจัยเสี่ยงที่ส่งผลต่อการออกกลางคันของเด็กและ เยาวชนในเขตพื้นที่การศึกษา จังหวัดนครสวรรค์ เพื่อนำไปสู่การได้แนวทางการป้องกันปัญหาการ ออกกลางคันของเด็กและเยาวชนในเขตพื้นที่การศึกษา จังหวัดนครสวรรค์ต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

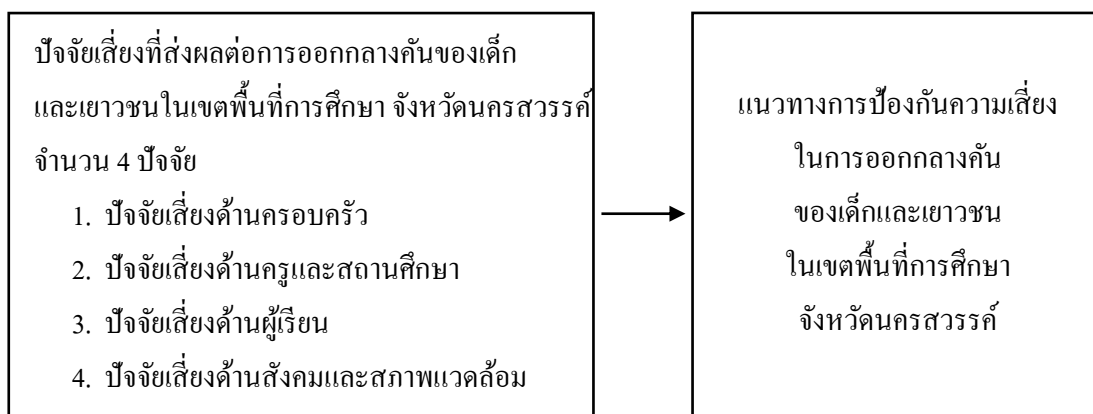
1. เพื่อศึกษาปัจจัยเสี่ยงที่เกี่ยวข้องกับการออกกลางคันของเด็กและเยาวชนในเขตพื้นที่การศึกษา จังหวัดนครสวรรค์
2. เพื่อเสนอแนวทางการป้องกันความเสี่ยงในการออกกลางคันของเด็กและเยาวชนในเขตพื้นที่ การศึกษาจังหวัดนครสวรรค์

แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารแนวคิดและหลักการ เพื่อเป็นพื้นฐานในการศึกษาปัจจัย เสี่ยงที่ส่งผลต่อการออกกลางคันของเด็กและเยาวชน ได้แก่ รายงานผลการวิจัย เรื่อง ปัจจัยที่มีผลต่อการ ออกกลางคันของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น (สำนักงานปลัดกระทรวงศึกษาธิการ, 2540, น.9-23) รายงานผลการศึกษา เรื่อง การออกกลางคันของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น สังกัดสำนักงาน คณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ สถิติข้อมูลการศึกษา ปีการศึกษา 2553 (สำนักงานคณะกรรมการ การศึกษาขั้นพื้นฐาน, 2553, น.39) ประกอบด้วย

1. ปัจจัยเสี่ยงด้านครอบครัว ได้แก่ สภาพของการดำเนินชีวิตครอบครัวของเด็กและเยาวชน ทั้งทางด้านเศรษฐกิจ สังคม รายได้ การอบรมดูแลเอาใจใส่ สภาพแวดล้อมภายในบ้านทั้งด้านกายภาพและ ด้านจิตวิทยา การให้การสนับสนุนการศึกษาของครอบครัว
2. ปัจจัยเสี่ยงด้านครูและสถานศึกษา ได้แก่ สภาพของสถานศึกษาและการปฏิบัติหน้าที่ของครู ในการจัดการเรียนการสอน ระบบดูแลช่วยเหลือผู้เรียน การเอาใจใส่ของครูต่อผู้เรียน การรับฟังปัญหา และให้คำปรึกษาแก่ผู้เรียน
3. ปัจจัยเสี่ยงด้านผู้เรียน ได้แก่ สภาพเจตคติของผู้เรียน ต่อสถานศึกษาและการเรียน ความสัมพันธ์ระหว่างผู้เรียน ครู และเพื่อน พฤติกรรมการเรียน การแต่งกาย ความสามารถในการเรียนรู้ และเข้าร่วมกิจกรรม การใช้เวลาว่างและการวางตัวต่อเพศตรงข้าม

4. ปัจจัยเสี่ยงด้านสังคมและสภาพแวดล้อม ได้แก่ สภาพเศรษฐกิจและสังคมโดยทั่วไปของชุมชน ค่านิยมของประชาชน วัฒนธรรมและประเพณีของชุมชน และสภาพแวดล้อมของชุมชน จากการศึกษาแนวคิดและทฤษฎีข้างต้น สามารถสรุปเป็นกรอบแนวคิดในการวิจัย ดังภาพที่ 1

ภาพที่ 1 กรอบแนวคิดการวิจัย

ระเบียบวิธีวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นการวิจัยเชิงพรรณนา (Descriptive Research) และเชิงคุณภาพ โดยมีวัตถุประสงค์ของการวิจัยเพื่อศึกษาปัจจัยเสี่ยงที่ส่งผลต่อการออกกลางคันของเด็กและเยาวชนและเสนอแนวทางการป้องกันความเสี่ยงในการออกกลางคันของเด็กและเยาวชนในเขตพื้นที่การศึกษา จังหวัดนครสวรรค์ ซึ่งมีรายละเอียดเกี่ยวกับวิธีการดำเนินการวิจัย ดังนี้

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร ได้แก่ ผู้บริหารสถานศึกษา จำนวน 150 คน หัวหน้าฝ่ายปกครอง จำนวน 40 ครูแนะแนว จำนวน 30 คน ครูประจำชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ถึงมัธยมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 60 คนและเด็กหรือเยาวชนในสถานศึกษา จำนวน 102 คน สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา จังหวัดนครสวรรค์ ในเขตพื้นที่การศึกษา 3 แห่ง ได้แก่ สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษานครสวรรค์ เขต 1 จำนวน 168 โรง เขต 2 จำนวน 145 โรง และเขต 3 จำนวน 204 โรง จำนวนประชากรทั้งสิ้น 517 โรง จำนวน 71,603 คน

กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 382 คน กำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างแบบเปิดตาราง เครซี่และมอร์แกน (Krejcie and Morgan)

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. แบบสอบถาม แบ่งออกเป็น 2 ตอน ได้แก่ ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม ประกอบด้วย เพศ สถานภาพ อายุ และระดับการศึกษา และตอนที่ 2 เกี่ยวกับปัจจัยเสี่ยงที่ส่งผลต่อการออกกลางคันของเด็กและเยาวชนในเขตพื้นที่การศึกษา จังหวัดนครสวรรค์ ตามใน 4 ด้าน คือ 1) ปัจจัยเสี่ยงด้านครอบครัว 2) ปัจจัยเสี่ยงด้านครูและโรงเรียน 3) ปัจจัยเสี่ยงด้านผู้เรียน และ 4) ปัจจัยเสี่ยงด้านสังคมและสภาพแวดล้อม ลักษณะของแบบสอบถามเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ ได้แก่ มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย และน้อยที่สุด โดยมีค่าคะแนนดังต่อไปนี้

5 หมายถึง เป็นปัจจัยเสี่ยงที่เกี่ยวข้องกับการออกกลางคันมากที่สุด

4 หมายถึง เป็นปัจจัยเสี่ยงที่เกี่ยวข้องกับการออกกลางคันมาก

3 หมายถึง เป็นปัจจัยเสี่ยงที่เกี่ยวข้องกับการออกกลางคันปานกลาง

2 หมายถึง เป็นปัจจัยเสี่ยงที่เกี่ยวข้องกับการออกกลางคณ้อย

1 หมายถึง เป็นปัจจัยเสี่ยงที่เกี่ยวข้องกับการออกกลางคณ้อยที่สุด

นำแบบสอบถามที่สร้างขึ้น เสนอต่อผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 3 คน เพื่อตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหา พบว่า ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของแต่ละข้อคำถามอยู่ระหว่าง 0.67-1.00 ซึ่งอยู่ในเกณฑ์เหมาะสมทุกข้อ นำแบบสอบถามไปทดลองใช้ (Try out) เพื่อตรวจสอบหาความเที่ยงของแบบสอบถาม โดยคำนวณหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (Alfa - coefficient) ของครอนบาค (Cronbach) ได้ค่าความเที่ยง (Reliability) 0.84 จัดได้ว่าอยู่ในเกณฑ์มาตรฐาน และนำแบบสอบถามไปใช้กับกลุ่มตัวอย่าง

2. แบบบันทึกการสนทนากลุ่ม มีลักษณะเป็นแบบตรวจสอบความเหมาะสมของร่างแนวทางที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ประกอบด้วยปัจจัยเสี่ยง 4 ด้าน คือ 1) ปัจจัยเสี่ยงด้านครอบครัว 2) ปัจจัยเสี่ยงด้านครูและโรงเรียน 3) ปัจจัยเสี่ยงด้านผู้เรียน และ 4) ปัจจัยเสี่ยงด้านสังคมและสภาพแวดล้อม นำปัจจัยเสี่ยงที่ส่งผลต่อการออกกลางคันของเด็กและเยาวชนสูงสุด 3 อันดับแรก ในแต่ละด้านมาจัดทำเป็นร่างแนวทาง เพื่อให้ผู้ทรงคุณวุฒิพิจารณาตรวจสอบใน 2 ลักษณะคือ 1) ร่างแนวทางที่ผู้วิจัยนำเสนอหากเหมาะสมให้พิจารณาว่าคงเดิม กับ 2) ร่างแนวทางที่ผู้วิจัยนำเสนอ หากไม่เหมาะสม ให้ผู้ทรงคุณวุฒิให้ข้อเสนอแนะเพิ่มเติมในร่างเพื่อการปรับปรุงต่อไป

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ในการวิจัยมีขั้นตอนในการเก็บรวบรวมข้อมูล 2 ขั้นตอน ได้แก่

ตอนที่ 1 การเก็บรวบรวมแบบสอบถาม โดยผู้วิจัยจัดทำหนังสือนำถึงผู้บริหารสถานศึกษาสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา จังหวัดนครสวรรค์ ในเขตพื้นที่การศึกษา 3 แห่ง เพื่อขอความอนุเคราะห์ในการเก็บรวบรวมข้อมูลไปยังสถานศึกษาที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 282 ฉบับ พร้อมทั้ง

ขอความอนุเคราะห์ให้โรงเรียนส่งแบบสอบถามที่ตอบแล้วกลับมายังผู้วิจัย โดยผู้วิจัยใส่ซองติดแสตมป์ และจำหน่ายซองถึงผู้วิจัยไปพร้อมกัน ในระหว่างวันที่ 1 มิถุนายน-15 สิงหาคม 2558 โดยข้อมูลส่งกลับคืนมา 282 ฉบับ คิดเป็นร้อยละ 100

ตอนที่ 2 การเก็บข้อมูลจากแบบบันทึกการสนทนากลุ่ม โดยผู้เชี่ยวชาญจำนวน 7 คน

การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลแบบสอบถาม คือ วิเคราะห์ข้อมูลโดยเครื่องคอมพิวเตอร์ แล้วนำค่าเฉลี่ยมาแปลความหมายของระดับปัจจัยเสี่ยงที่ส่งผลต่อการออกกลางคันของเด็กและเยาวชนในเขตพื้นที่การศึกษา จังหวัดนครสวรรค์ โดยมีเกณฑ์ดังต่อไปนี้ (บุญชม ศรีสะอาด, 2556, น.121)

ค่าเฉลี่ย 4.51 – 5.00 หมายถึง ปัจจัยเสี่ยงที่เกี่ยวข้องกับการออกกลางคันอยู่ในระดับมากที่สุด

ค่าเฉลี่ย 3.51 – 4.50 หมายถึง ปัจจัยเสี่ยงที่เกี่ยวข้องกับการออกกลางคันอยู่ในระดับมาก

ค่าเฉลี่ย 2.51 – 3.50 หมายถึง ปัจจัยเสี่ยงที่เกี่ยวข้องกับการออกกลางคันอยู่ในระดับปานกลาง

ค่าเฉลี่ย 1.51 – 2.50 หมายถึง ปัจจัยเสี่ยงที่เกี่ยวข้องกับการออกกลางคันอยู่ในระดับน้อย

ค่าเฉลี่ย 1.00 – 1.50 หมายถึง ปัจจัยเสี่ยงที่เกี่ยวข้องกับการออกกลางคันอยู่ในระดับน้อยที่สุด

และสถิติที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ ความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ยและค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน การวิเคราะห์ข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญจากการสนทนากลุ่ม เพื่อนำเสนอแนวทางการป้องกันความเสี่ยงในการออกกลางคันของเด็กและเยาวชนในเขตพื้นที่การศึกษา จังหวัดนครสวรรค์ เป็นการวิเคราะห์เนื้อหา (Content analysis)

สรุปผลการวิจัย

ผลการวิเคราะห์ระดับปัจจัยเสี่ยงที่เกี่ยวข้องกับการออกกลางคันของเด็กและเยาวชนในเขตพื้นที่การศึกษาจังหวัดนครสวรรค์

1. ผลวิเคราะห์ปัจจัยเสี่ยงที่เกี่ยวข้องกับการออกกลางคันของเด็กและเยาวชนในเขตพื้นที่การศึกษาจังหวัดนครสวรรค์ จำแนกเป็นรายด้าน ปรากฏดังนี้

1.1 ปัจจัยเสี่ยงด้านครอบครัว พบว่า อยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 2.98$) เมื่อพิจารณารายข้อ พบว่าปัจจัยเสี่ยงต่อการออกกลางคัน 3 อันดับสูงสุด คือ ผู้ปกครองมีรายได้ต่ำกว่า 3,000 บาทต่อเดือน หรือครอบครัวมีฐานะยากจน ($\bar{X} = 4.96$) รองลงมา คือ ผู้ปกครองไม่มีอาชีพที่แน่นอน ย้ายที่อยู่อาศัยบ่อย ($\bar{X} = 4.65$) และเด็กและเยาวชนเป็นลูกกำพร้า ขาดบิดาหรือมารดา หรือขาดทั้งบิดามารดา หรือผู้ปกครองที่รับผิดชอบส่งเสียให้เรียน ($\bar{X} = 4.58$)

1.2 ปัจจัยเสี่ยงด้านครูและสถานศึกษา พบว่า อยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 2.75$) เมื่อพิจารณารายข้อพบว่าปัจจัยเสี่ยงต่อการออกกลางคัน 3 อันดับสูงสุด คือ ครูที่ปรึกษาหรือครูแนะแนวไม่เข้าใจปัญหา

ที่เด็กและเยาวชนเผชิญอยู่ ($\bar{X} = 4.55$) รองลงมา คือ โรงเรียนจัดกิจกรรมแนะแนวเพื่อแก้ปัญหาสำหรับเด็กและเยาวชนได้เป็นรายกรณี ไม่ทั่วถึงและครอบคลุมนักเรียนทุกคน ($\bar{X} = 4.52$) และโรงเรียนไม่มีนโยบายติดตามและเฝ้าระวังเด็กและเยาวชนที่ขาดเรียนบ่อยๆอย่างจริงจัง ($\bar{X} = 4.36$) ซึ่งอยู่ในระดับมาก

1.3 ปัจจัยเสี่ยงด้านผู้เรียน พบว่า อยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.62$) เมื่อพิจารณารายข้อพบว่าปัจจัยเสี่ยงต่อการออกกลางคัน 3 อันดับสูงสุด คือ เด็กและเยาวชนมีผลการเรียนอยู่ในเกณฑ์ต่ำ ส่งผลต่อการเรียน ดิ ด 0, ร, มส ในหลายวิชา ($\bar{X} = 4.88$) รองลงมา คือ เด็กและเยาวชนมีปัญหาเรื่องความรัก และเพื่อนต่างเพศ ($\bar{X} = 4.73$) และเด็กและเยาวชนมีปัญหาด้านพฤติกรรมกรเรียน เช่น ขาดการวางแผน การแบ่งเวลาให้เหมาะสม ขาดความรับผิดชอบ ($\bar{X} = 4.71$)

1.4 ปัจจัยเสี่ยงด้านสังคมและสภาพแวดล้อม พบว่า อยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.20$) เมื่อพิจารณารายข้อพบว่าปัจจัยเสี่ยงต่อการออกกลางคัน 3 อันดับสูงสุด คือ เด็กและเยาวชนปรับตัวเข้ากับสภาพแวดล้อมใหม่ไม่ได้ ($\bar{X} = 4.59$) รองลงมา คือ ชุมชนมีปัญหายาเสพติดการพนัน ($\bar{X} = 4.53$) และในชุมชนไม่มีสถานประกอบการที่เอื้อต่อการประกอบอาชีพของผู้ปกครอง จึงต้องย้ายติดตามผู้ปกครองไปทำงาน ระหว่างเรียน ($\bar{X} = 4.20$)

2. ผลการการสนทนากลุ่มของผู้เชี่ยวชาญได้นำเสนอแนวทางการป้องกันความเสี่ยงในการออกกลางคันของเด็กและเยาวชนในเขตพื้นที่การศึกษาจังหวัดนครสวรรค์

2.1 แนวทางป้องกันความเสี่ยงในการออกกลางคันของเด็กและเยาวชนด้านครอบครัว ได้แก่ ส่งเสริมให้มีกองทุนเพื่อการศึกษาสำหรับเด็กและเยาวชนที่ยากจนเพิ่มเติมจากส่วนที่รัฐจัดให้ ส่งเสริมให้นักเรียนมีรายได้เสริมระหว่างเรียน เพื่อแบ่งเบาภาระค่าใช้จ่ายของผู้ปกครอง ส่งเสริมสนับสนุนให้ผู้ปกครองมีรายได้เพิ่มขึ้น หรือให้ความรู้ในการประกอบอาชีพแก่ผู้ปกครอง ส่งเสริมสนับสนุนโครงการเศรษฐกิจพอเพียงโดยให้ความรู้ทั้งแก่เด็ก เยาวชน และผู้ปกครองได้นำไปใช้อย่างเป็นรูปธรรม และควรประชาสัมพันธ์ให้ความรู้แก่ผู้ปกครองเกี่ยวกับการบังคับใช้กฎหมายการศึกษาภาคบังคับ และเห็นความสำคัญของการศึกษาให้มากกว่าเดิม

2.2 แนวทางป้องกันความเสี่ยงในการออกกลางคันของเด็กและเยาวชนด้านครูและสถานศึกษา ได้แก่ ส่งเสริมให้ครูเข้าใจบทบาทหน้าที่การเป็นครูที่ปรึกษาหรือครูแนะแนว จัดระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนอย่างต่อเนื่อง ประสานความร่วมมือกับผู้ปกครองเด็กและเยาวชน ส่งเสริมสนับสนุนให้ครูที่ปรึกษาหรือครูแนะแนวรู้จักนักเรียนเป็นรายบุคคล มีการคัดกรองนักเรียน ส่งเสริมให้มีการจัดทำแผนการจัดกิจกรรมแนะแนวตามหลักสูตรสถานศึกษา ส่งเสริมให้จัดกิจกรรมในและนอกห้องเรียนรูปแบบต่างๆ และส่งเสริมให้มีแนวทางดำเนินการติดตามและเฝ้าระวังเด็กและเยาวชนที่ขาดเรียนบ่อยๆ อย่างจริงจัง

2.3 แนวทางป้องกันความเสี่ยงในการออกกลางคันของเด็กและเยาวชนด้านผู้เรียน ได้แก่ ให้อาจารย์ดูแลเด็กและเยาวชนที่มีผลการเรียนในเกณฑ์ต่ำ โดยหาแนวทางแก้ไข เช่น การเรียนซ่อมเสริม การปรับเปลี่ยนวิธีการเรียนการสอนที่หลากหลาย เสริมแรงทางบวก บรรยายในในห้องเรียน และให้มีบุคลากรที่มีความรู้ความสามารถ เป็นต้น มีแนวทางแก้ไขเด็กและเยาวชนในสถานศึกษาที่ติด 0, ร, มส อย่างเป็นระบบ เช่น การให้โอกาสสอบซ่อม การทำกิจกรรมเพิ่มเติม เป็นต้น ประสานงานร่วมกับผู้ปกครองเด็กและเยาวชนแก้ไขปัญหาลดผลการเรียน พฤติกรรมการเรียน และปัญหาวัยรุ่น

2.4 แนวทางป้องกันความเสี่ยงในการออกกลางคันของเด็กและเยาวชนด้านสังคมและสภาพแวดล้อม ได้แก่ สถานศึกษาควรส่งเสริมกิจกรรมพัฒนาผู้เรียนต่างๆ เพื่อให้เด็กและเยาวชนสามารถปรับตัวเข้ากับสถานการณ์ต่างๆ ได้สามารถตัดสินใจแก้ไขปัญหาเฉพาะหน้า เรียนรู้การอยู่ร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีความสุข ร่วมกับผู้ปกครองและชุมชนส่งเสริมให้เด็กและเยาวชนตระหนักถึงพิษภัยจากยาเสพติด และสารเสพติดให้โทษ รวมไปถึงการเล่นพนันชนิดต่างๆ ด้วย

อภิปรายผลการวิจัย

จากผลการวิเคราะห์ข้อมูลแนวทางการป้องกันความเสี่ยงในการออกกลางคันของเด็กและเยาวชนในเขตพื้นที่การศึกษาจังหวัดนครสวรรค์ ผู้วิจัยของนำเสนอประเด็นที่น่าสนใจมาอภิปรายผล ดังนี้

1. ผลการศึกษาพบว่า ปัจจัยเสี่ยงด้านครอบครัวที่ส่งต่อการออกกลางคันของเด็กและเยาวชนอยู่ในระดับสูงสุด คือ ผู้ปกครองมีรายได้ต่ำกว่า 3,000 บาทต่อเดือน หรือครอบครัวมีฐานะยากจน ทั้งนี้ อาจเป็นเพราะ ครอบครัวเด็กและเยาวชนมีรายได้ต่ำ เด็กและเยาวชนที่ออกกลางคันส่วนใหญ่เป็นกำลังสำคัญในการช่วยผู้ปกครองหารายได้มาดูแลครอบครัว ซึ่งสอดคล้องกับผลงานวิจัยของจิรมล แก้วฉิมพลี (2554) พบว่า สาเหตุที่ครอบครัวมีรายได้น้อยไม่เพียงพอต่อรายจ่าย นักเรียนจะต้องหารายได้อีกทาง และยังสอดคล้องกับผลงานวิจัยของ Davis, W.E. & McCual, E.J. (1991) ที่พบว่า การที่นักเรียนมีความเสี่ยงต่อการออกกลางคัน อาจเป็นเพราะ ผู้ปกครองมีรายได้ต่ำต้องประกอบอาชีพไม่มีเวลาในการอบรม เลี้ยงดูเอาใจใส่ต่อการเรียนของนักเรียน

2. ผลการศึกษาพบว่า ปัจจัยเสี่ยงด้านด้านครูและสถานศึกษาที่ส่งต่อการออกกลางคันของเด็กและเยาวชนอยู่ในระดับสูงสุด คือ ครูที่ปรึกษาหรือครูแนะแนวไม่เข้าใจปัญหาที่เด็กและเยาวชนเผชิญอยู่ ทั้งนี้ อาจเป็นเพราะเด็กและเยาวชนมีพฤติกรรมส่วนตัว พฤติกรรมการเรียน และพฤติกรรมด้านต่างๆ แตกต่างกันไป ครูและสถานศึกษาจึงไม่สามารถดูแลนักเรียนทุกคนได้อย่างทั่วถึง และเมื่อเกิดปัญหาขึ้นกับเด็กและเยาวชนครูจึงไม่เข้าใจปัญหาที่แท้จริง ที่เด็กและเยาวชนเผชิญอยู่ ซึ่งสอดคล้องกับผลงานวิจัยของเบญจลักษณ์ ลอยนอก (2556) ที่พบว่า สาเหตุเนื่องจาก นักเรียนมีความแตกต่างกันในด้านสติปัญญา พฤติกรรมการเรียน และพฤติกรรมส่วนตัว ทำให้ครูผู้สอนให้ความสนใจได้ไม่ทั่วถึง

จึงไม่สามารถตรวจสอบนักเรียนได้ครบทุกคน ไม่ทราบปัญหาของนักเรียนได้อย่างแท้จริง เมื่อนักเรียนประสบปัญหาจึงไม่กล้าปรึกษาครู

3. ผลการศึกษาพบว่า ปัจจัยเสี่ยงด้านผู้เรียน ที่ส่งผลต่อการออกกลางคันของเด็กและเยาวชนอยู่ในระดับสูงสุด คือ เด็กและเยาวชนมีผลการเรียนอยู่ในเกณฑ์ต่ำ ส่งผลต่อการเรียน ดิต 0, ร, มส ในหลายวิชา ทั้งนี้อาจเป็นเพราะ ระดับสติปัญญาของตัวเด็กและเยาวชนเอง พฤติกรรมการคบเพื่อนไม่ดี ผู้ปกครองตามใจ หรือสภาพทางบ้านและสังคมไม่ดี เมื่อผลการเรียนไม่ดี หรือสอบตกในหลายวิชาทำให้เด็กและเยาวชนมีความรู้สึกไม่อยากเรียน และนำมาซึ่งการออกกลางคันในที่สุด ซึ่งสอดคล้องกับผลงานวิจัยของธนาภา สุวรรณ์ (2555) ที่พบว่า สาเหตุเกิดจาก นักเรียนเบื่อหน่ายและมีความเครียดในการเรียน ทำให้ขาดความสนใจในการเรียนในหลายวิชา และยังมีสาเหตุแวดล้อมมาจากการคบเพื่อน ผู้ปกครองตามใจ อีกด้วย และสอดคล้องกับผลงานวิจัยของ Hill, R.S. (1996) ที่พบว่า สาเหตุการออกกลางคันเกิดขึ้นจากพฤติกรรมของผู้เรียนไม่เหมาะสม ทั้งการคบเพื่อน การทะเลาะวิวาท ไม่มีวินัยในตนเอง เป็นต้น

4. ผลการศึกษาพบว่า ปัจจัยเสี่ยงด้านสังคมและสภาพแวดล้อม ที่ต่อการออกกลางคันของเด็กและเยาวชนอยู่ในระดับสูงสุด คือ เด็กและเยาวชนปรับตัวเข้ากับสภาพแวดล้อมใหม่ไม่ได้ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะผู้ปกครองเด็กและเยาวชนมีฐานะยากจน จึงต้องย้ายที่อยู่เพื่อทำอาชีพอยู่บ่อยครั้ง การย้ายตามผู้ปกครองบ่อยครั้งเป็นปัญหาในเรื่องของการปรับตัวให้เข้ากับสังคมและสภาพแวดล้อม ทั้งสังคมที่อยู่อาศัยใหม่ สังคมโรงเรียนใหม่ การปรับตัวเข้ากับเพื่อน กับครู และบุคคลอื่นๆ ใหม่ อาจทำให้เด็กและเยาวชนไม่สามารถปรับตัวให้เข้ากับสภาพแวดล้อมใหม่ได้ในทันที จึงมีพฤติกรรมเจียบขมิ้มไม่เข้าสังคม จนเป็นสาเหตุของการออกกลางคัน ซึ่งสอดคล้องกับผลงานวิจัยของสุรศักดิ์ คติพงศ์ธาดา (2548) ที่พบว่า สาเหตุการออกกลางคันเกิดจากการที่สภาพสังคมและสิ่งแวดล้อมที่เปลี่ยนแปลงไป จนทำให้นักเรียนปรับตัวไม่ทัน จนเกิดการไม่อยากเรียน เก็บตัว และยังสอดคล้องกับผลงานวิจัยของ Hall, C.J. (2001) พบว่า สภาพแวดล้อมทางสังคมในชุมชนที่อยู่อาศัยมีผลต่อการออกกลางคันของนักเรียนด้วยเช่นเดียวกัน

2. แนวทางการป้องกันความเสี่ยงในการออกกลางคันของเด็กและเยาวชนในเขตพื้นที่การศึกษา จังหวัดนครสวรรค์ มีประเด็นควรนำมาอภิปรายผลดังนี้

2.1 ปัจจัยเสี่ยงด้านครอบครัว มีแนวทางการป้องกันความเสี่ยงในการออกกลางคันของเด็กและเยาวชน ดังนี้ ควรส่งเสริมให้มีกองทุนเพื่อการศึกษาสำหรับเด็กและเยาวชนที่ยากจนเพิ่มเติมจากส่วนที่รัฐจัดให้ ส่งเสริมให้นักเรียนมีรายได้เสริมระหว่างเรียน เพื่อแบ่งเบาภาระค่าใช้จ่ายของผู้ปกครอง ส่งเสริมสนับสนุนให้ผู้ปกครองมีรายได้เพิ่มขึ้นหรือให้ความรู้ในการประกอบอาชีพแก่ผู้ปกครอง ส่งเสริมสนับสนุนโครงการเศรษฐกิจพอเพียง ทั้งนี้อาจเป็นเพราะผู้ปกครองเด็กและเยาวชนส่วนใหญ่ต้องรับภาระ

เลี้ยงดูสมาชิกในครอบครัว จึงทำให้มีฐานะยากจน นับเป็นปัญหาครอบครัวที่ส่งผลต่อการออกกลางคันของเด็กและเยาวชนในวัยเรียนที่สำคัญยิ่ง ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของธนาภา สุวรรณ์ (2555) ที่กล่าวว่า โรงเรียนและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องควรมีการจัดระดมทุนเพื่อการศึกษาสำหรับนักเรียนที่มีฐานะยากจน และมีการส่งเสริมอาชีพระหว่างเรียน

2.2 ปัจจัยเสี่ยงด้านครูและสถานศึกษา มีแนวทางการป้องกันความเสี่ยงในการออกกลางคันของเด็กและเยาวชน ดังนี้ ควรส่งเสริมให้ครูเข้าใจระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียน ส่งเสริมสนับสนุนให้ครูที่ปรึกษาหรือครูแนะแนวรู้จักนักเรียนเป็นรายบุคคล มีการคัดกรองนักเรียน ทั้งนี้อาจเป็นเพราะครูและสถานศึกษาเป็นส่วนสำคัญในการแก้ไขปัญหาการออกกลางคันของเด็กและเยาวชนในวัยเรียนโดยการนำระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนและการคัดกรองนักเรียนมาเป็นข้อมูลพื้นฐานการแก้ปัญหานักเรียนเป็นรายบุคคล ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของจิรมล แก้วฉิมพลี (2554) ที่กล่าวว่า ให้มีนโยบายเพื่อส่งเสริมการดูแลช่วยเหลือนักเรียน การเยี่ยมบ้าน เพื่อให้สามารถรู้ปัญหาของนักเรียนอย่างแท้จริง ส่งเสริมการจัดการเรียนการสอนให้ผู้เรียนเกิดความสนใจด้วยเทคนิควิธีการที่หลากหลาย

2.3 ปัจจัยเสี่ยงด้านผู้เรียน มีแนวทางการป้องกันความเสี่ยงในการออกกลางคันของเด็กและเยาวชน ดังนี้ ควรส่งเสริมให้ครูเอาใจใส่เด็กและเยาวชนที่มีผลการเรียนในเกณฑ์ต่ำ มีมาตรการติดตามนักเรียนที่ติด 0, ร, มส อย่างเป็นระบบ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะผลการเรียนเป็นอีกหนึ่งสาเหตุในการตัดสินใจออกกลางคันของเด็กและเยาวชน สถานศึกษาควรมีนโยบายการดำเนินงานเพื่อแก้ปัญหาด้านการเรียนการสอนให้เป็นรูปธรรมทุกฝ่าย ทั้งสถานศึกษา ครู และผู้เรียนไปพร้อมๆ กัน เช่น การสอนซ่อมเสริม การจัดกิจกรรมวิชาการ การเรียนการสอนด้วยเทคนิควิธีที่หลากหลาย บรรยายกาการเรียน และแหล่งเรียนรู้ที่น่าสนใจ เป็นต้น ซึ่งสอดคล้องกับผลงานวิจัยของวระสา จันทะคัด (2549) ที่กล่าวว่า แนวทางการแก้ปัญหาด้านผลการเรียนของนักเรียน จำเป็นต้องอาศัยความร่วมมือจากหลายฝ่าย เช่น สถานศึกษา ครูผู้สอน ผู้ปกครอง และตัวนักเรียนเอง เพื่อให้สามารถแก้ปัญหานักเรียนได้อย่างเป็นระบบ

2.4 ปัจจัยเสี่ยงด้านสังคมและสภาพแวดล้อม มีแนวทางการป้องกันความเสี่ยงในการออกกลางคันของเด็กและเยาวชน ดังนี้ สถานศึกษาควรส่งเสริมกิจกรรมพัฒนาผู้เรียนต่างๆ เพื่อให้เด็กและเยาวชนสามารถปรับตัวเข้ากับสถานการณ์ต่างๆ ได้สามารถตัดสินใจแก้ปัญหาคณะเฉพาะหน้า เรียนรู้การอยู่ร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีความสุข ทั้งนี้อาจเป็นเพราะสังคมสมัยที่มีการเปลี่ยนแปลงไปอย่างรวดเร็ว การปรับตัวให้เข้าสังคมและสภาพแวดล้อมจึงมีความจำเป็นอย่างยิ่งต่อเด็กและเยาวชนอย่างมาก รวมไปถึงการปรับตัวให้เข้ากับสถานการณ์เฉพาะหน้า การตัดสินใจแก้ปัญหาดังกล่าว ด้วยซึ่งสอดคล้องกับผลงานวิจัยของนุชสุดา ละมัยกุล (2554) ที่พบว่า แนวทางป้องกันการออกกลางคันของนักเรียน ได้แก่ การจัดกิจกรรม

สร้างสรรค์เพื่อกระชับความสัมพันธ์ระหว่างครู นักเรียน และผู้ปกครอง ส่งเสริมให้มีการทำกิจกรรมต่างๆ ร่วมกับผู้อื่น เพื่อให้ได้ปรับตัวเข้ากับสังคมในโรงเรียนและสามารถเรียนรู้ได้อย่างมีความสุขได้

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะทั่วไป

1. สถานศึกษาควรเป็นศูนย์กลางร่วมมือประสานงานกับทุกฝ่าย ทั้งผู้ปกครอง เด็กและเยาวชน ชุมชนและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องสร้างความอบอุ่นให้เกิดขึ้นในครอบครัว รับฟังคำปรึกษาปัญหาครอบครัว ชี้แนะแนวทางแก้ไขอย่างจริงจังและเป็นระบบ
2. ควรมีนโยบายดูแลช่วยเหลือนักเรียนอย่างเป็นระบบมีการตั้งคณะกรรมการดูแลช่วยเหลือ การเยี่ยมบ้าน การคัดกรองนักเรียน มีการส่งเสริมบุคลากรให้เข้าใจเข้าถึงปัญหาของเด็กและเยาวชน อย่างแท้จริง รับฟังปัญหาและให้คำปรึกษาอย่างเต็มความสามารถ
3. ส่งเสริมกิจกรรมพัฒนาการเรียนรู้ของผู้เรียนในทุกด้าน โดยความร่วมมือของทุกคนในสถานศึกษา มีการจัดกิจกรรมโครงการทั้งงานวิชาการ และนันทนาการเพื่อการเรียนรู้ ส่งเสริมการอบรม เทคนิควิธีการเรียนการสอนแบบใหม่ๆ เพื่อให้เด็กและเยาวชนไม่รู้สึกเบื่อหน่ายต่อการเรียน มีการใช้ เทคนิคการเสริมแรง แรงจูงใจ การชมเชย ตามโอกาส ตามความเหมาะสม และมีการติดตามเฝ้าระวัง พฤติกรรมเสี่ยงของเด็กและเยาวชนอย่างต่อเนื่อง
4. ควรส่งเสริมสภาพแวดล้อม บรรยากาศภายในห้องเรียนและภายนอกห้องเรียนให้เอื้อต่อการเรียนรู้ของเด็กและเยาวชน จัดสื่อ วัสดุ อุปกรณ์ให้เพียงพอต่อความต้องการของผู้เรียน มีแหล่งเรียนรู้ที่หลากหลาย ทันสมัยและปลอดภัย

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรศึกษาวิจัยเกี่ยวกับรูปแบบการป้องกันความเสี่ยงในการออกกลางคันของเด็กและเยาวชน เพื่อเป็นต้นแบบการดำเนินการป้องกันความเสี่ยงในการออกกลางคันให้กับผู้สนใจ
2. ควรศึกษาวิธีการพัฒนาผู้เรียนเพื่อลดความเสี่ยงในการออกกลางคัน เนื่องจากผู้เรียนเป็น องค์ประกอบหลักการศึกษาในการพัฒนาชาติต่อไป
3. ควรศึกษาแนวทางการดำเนินงานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียน เนื่องจากระบบดูแลช่วยเหลือ นักเรียนครอบคลุมเนื้อหาการออกกลางคัน การเยี่ยมบ้าน การคัดกรองนักเรียน อย่างครอบคลุมมากกว่า

เอกสารอ้างอิง

- จิรมล แก้วฉิมพลี. (2554). สภาพปัญหา สาเหตุ กระบวนการแก้ไขปัญหา และแนวทางป้องกันการออกกลางคันของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 ในโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษา อำเภอเวียง จังหวัดนราธิวาส. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต (สาขาวิชาการบริหารการศึกษา). มหาวิทยาลัยทักษิณ, สงขลา.
- ชนาภา สุรัตน์. (2555). สาเหตุที่ส่งผลต่อการออกกลางคันของนักเรียนระดับช่วงชั้นที่ 3 กรณีศึกษา โรงเรียนบ้านบุวิทยาสุรศักดิ์ ตำบลเข้มา อำเภอบริหารกิจ จังหวัดบุรีรัมย์. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต (สาขาวิชาการบริหารการศึกษา). มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์, บุรีรัมย์.
- นุชสุดา ละมัยกุล. (2554). ปัจจัยและแนวทางแก้ปัญหการออกกลางคันของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ของสถานศึกษาสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา บุรีรัมย์ เขต 3. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต (สาขาวิชาการบริหารการศึกษา). มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์, บุรีรัมย์.
- บุญชม ศรีสะอาด. (2556). วิธีการทางสถิติสำหรับการวิจัย. (พิมพ์ครั้งที่ 6). กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.
- เบญจลักษณ์ ลอยนอก. (2556). การศึกษาสภาพและแนวทางการแก้ปัญหการออกกลางคันของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นในโรงเรียนขยายโอกาส สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามหาสารคาม เขต 1. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต (สาขาวิชาการบริหารการศึกษา). มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม, มหาสารคาม.
- วระสา จันทะคัต. (2549). การพัฒนาการดำเนินงานการป้องกันปัญหานักเรียนออกกลางคัน โรงเรียนคุรุราษฎร์สามัคคี อำเภอเกษตรวิสัย จังหวัดร้อยเอ็ด. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต (สาขาวิชาการบริหารการศึกษา). มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม, มหาสารคาม.
- สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน. (2553). สถิติข้อมูลการศึกษา ปีการศึกษา 2553. กรุงเทพฯ: ผู้แต่ง.
- สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ. (2546). พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ.2545. กรุงเทพฯ: ผู้แต่ง.
- สำนักงานปลัดกระทรวงการพัฒนาศักยภาพและความมั่นคงของมนุษย์. (2554). สถิติการออกกลางคันของนักเรียน ปีการศึกษา 2552. กรุงเทพฯ: ผู้แต่ง.
- สำนักงานปลัดกระทรวงศึกษาธิการ. (2540). รายงานผลการวิจัย: ปัจจัยที่มีผลต่อการออกกลางคันของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น. กรุงเทพฯ: ผู้แต่ง.

- สุรศักดิ์ คดีพงษ์ธาดา. (2548). *ความคิดเห็นของครูต้อปัจจัยที่ส่งผลต่อการออกกลางคันของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้นในโรงเรียน สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาบุรีรัมย์ เขต 1. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต (สาขาวิชาการบริหารการศึกษา). มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์, บุรีรัมย์.*
- Davis, W. E, & McCual, E. J. (1991). *The emerging crisis: Current and projected status of children in the United States*. Augusta, Me: Main State Department of Education.
- Hall, C. J. (2001). *An analysis of indicators and factors used by adults students*. Doctoral dissertation, Wichita State University. Retrieved from: UMI ProQuest Digital Dissertation, (UMI Order No. 3189237).
- Hill, R. S. (1996). Parent and teacher perceptions of discipline problems and solutions in small, urban. Western Piedmont North Carolina High Schools. (Urban Educational). 58(8), 1824 - A.
